

(1933 – 2020)

ABDULLAH TEKİN

Hâfız Abdullah Tekin 1933 Konya-Bozkır doğumludur. Abdullah Tekin'in en önemli iki hatırası, Bediüzzaman Hazretlerinin 1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi sırasında Hz. Üstad'a çok yakın mesafede bulunması ve daha sonraki yıllarda Isparta'da yaptığı bir ziyarettir. Abdullah Tekin hocamız, Bediüzzaman'ı, en son olarak, Konya'ya ziyaretleri sırasında bir kere daha görüyor.

1963 senesinde merhum Mustafa Kırıkçı, Konya'da "Bediüzzaman" isminde bir mecmua çıkarır. Mustafa Kırıkçı'ya yardımcı olarak çalışan Abdullah Tekin hocaefendi, üç kere ismi değişen bu mecmua hizmetinin zorlu serüvenini de anlattı bize. Hafız Abdullah Tekin, daha sonraki yıllarda Hollânda'da tam on sekiz sene kalmış ve orada çok nuranî hizmetlere vesile olmuştur.

Abdullah Tekin, Zübeyir ağabeyden bir dua tarifi verdi ki; sanki ihlâs düsturlarının tamamı bu duanın içinde özetlenmiş... Bir de Mehmet Feyzi Efendinin Hıristiyanlarla ilgili bir tespitini nakletti Abdullah hocaefendi bize.

Ağabeyler Anlatıyor-4 kitabımızda hatıraları yayınlanan Rahmi Erdem, Abdullah Tekin'in yeğenidir. Sorumuz üzerine kısaca yeğeni Rahmi Erdemi de anlattı bize Abdullah hocamız...

Abdullah hocamızla 6 Ağustos 2009 tarihinde Korkuteli'nde bir okuma programı sırasında görüşmek ve hatıralarını almak nasip oldu. Hatıralar yazıldıktan sonra kendisine tashih ettirilmiştir.

Merhum Mustafa Kırıkçı'nın kızı Zehra hanımefendiye de yardımları için, bilhassa babasının yarım asır önce büyük meşakkatlerle çıkardığı dergilerden, birer nüsha verdiği için teşekkür ediyorum.

Abdullah Tekin Anlatıyor:

1933 yılında Konya'nın Bozkır kazasında doğdum. Hafızlığımı Bozkır'da bitirdim. Bizim memleketimiz esas Bozkır ama daha çok Ereğli'de hayat geçirdik. 1952 senesinde İstanbul'a gittim, orada Hasan Akkuş'tan tâlim okudum.

BERGAMA'DA İLK RİSALE-İ NUR HİZMETLERİ

1952 senesinde İzmir Bergama'ya tayin oldum. Bergama Ulu Cami'de resmi imamlık görevi aldım. Orada sekiz seneye yakın kaldım. Bergama'da, talebelerle Arapça ve Risale-i Nur dersleri yaparak meşgul olduk. Ulu Camide cemaatle hummalı bir şekilde gece-gündüz Risale-i Nur dersleri yapıyorduk. Bilhassa Ramazanlarda çok bereketli Nur dersleri oluyordu. Sonra müfettiş ve vaiz olarak bazı maksatlı adamlar geldi Bergama'ya. Onların hizmetimiz hakkında verdikleri menfi fetvalarına tahammülümün dışında cevaplar verdim. Tabi o günler artık geride kaldı, bugün bunları daha fazla karıştırmak istemiyorum.

Sonra ananın ısrarı üzerine Konya Ereğli'sine gelmek zorunda kaldım. Ereğli'de ilk görevim Kur'an Kursu öğretmenliği idi. Birkaç sene sonra Konyalı Mustafa Kırıkçı ağabeyin teşvikiyle Kur'an Kursu öğretmenliğinden istifa edip, "Bediüzzaman" ismindeki mecmuayı çıkarmaya başladık. Mustafa Kırıkçı bu mecmuanın müdürüydü. Üç seneye yakın Konya'da, o mecmuada çalıştım. Bu mecmua işini ayrıca anlatacağım.

Akhisar'dan, rahmetli Şahin Yılmaz hocamızla yıllardan beri tanışırdık. İstanbul'da o da talebeydi o zaman. 1950-1952 yıllarında Şahin Yılmaz hocayla İstanbul arkadaşlığımız vardır. 1960'ların başlarında, Ereğli'ye, Akhisar'ın şubesi olarak bir Kur'an Kursunun temelini atılmasına karar verildi. Bu gerçekleştirdi, temel atıldı, altı katlı bir kurs binası yapıldı.

Sonra Hollanda'da tanıdığım bir Bedreddin hoca vardı; o, çok ısrarlı bir şekilde Hollanda'ya gelmemi istedi. Gittim... Hollanda'da bizi bırakmadılar. 18 sene Hollanda'nın Den Haag şehrinde dersanede kaldım, uzun müddet kaldım orda. Çoluk çocuk yoktu, bir işte de çalışmadım, sadece Kuran ve Nur dersleriyle alakadar olduk. Sonra o dersane mülk olarak satın alındı. Üzeri de hanımlar için alındı. Çok güzel hizmetler oldu bu dersanede. Bayram Yüksel ve Ali Uçar ağabey ile Abdullah Yeğin ağabey devamlı olarak bizim dersaneye gelirlerdi. Bunların irtibatı hiç kesilmiyordu. Şimdi de Ramazan-ı Şerif'lerde yine hiç ara vermeden Hollanda'ya gidiyorum. 1984'de Konya Ereğli Ulu Camii İmam Hatipliğinden Emekli oldum

Rahmi Erdem benim yeğenimdir, dayısıyım onun.

GENÇLİK REHBERİ MAHKEMESİNDE ÜSTAD'A ÇOK YAKINDIM

Bediüzzaman Hazretlerini ilk defa, 1952 senesinde, İstanbul'da, Gençlik Rehberi Mahkemesinde gördüm. O zaman İstanbul Çamlıca'da Arapça okuyordum.

Bediüzzaman'ın İstanbul'a geldiğini duydum. Onu görmeyi çok istiyordum. Birkaç arkadaşla gittik mahkemeye. Mahşerî bir kalabalık vardı. Tramvaylar falan durmuştu, geçecek yer yoktu. Polisler "Bediüzzaman'ı sevenler yol versin" dediler. Birden bire cemaat ayrıldı, yol açıldı, Bediüzzaman'a yol verdi kalabalık. İlk defa orada gördüm Üstad'ı. Üstad iki ağabeyin kollarındaydı. Bir ara "Bu kalabalık nedir?" dedi. O ağabeyler "Üstadım sizin mahkemeniz, bu kalabalık ondan" dediler. "Acayip, acayip" dedi. Ben Üstad'a çok yakındım, bunu duyabildim. Yalnız mahkemeye girmem mümkün olmadı, çok kalabalıktı

Sonra mahkeme başladı. Abdurrahman Şeref Laç ve diğer avukatlar müdafaaya başladılar. Onlar müdafaaya ederlerken savcı da ayet ve hadis ile cevap vermeye çalışıyordu. Bediüzzaman Hazretleri "yoruldunuz yavrularım, müsaade" dedi. Bir başladı konuşmaya, konuştu, konuştu... Sanki adliye binasında başka hiçbir ses yoktu. Bir ara Savcı "İlminiz ne kadar?" dedi. Bediüzzaman "Yarım ümmiyim" dedi. "Senin ümmiliğin böyle ise, âlimliğin nasıl acaba" dedi. "Arı su içer bal akıtır, yılan su içer zehir akıtır" dedi Üstad. Ben salonda da çok yakındım Üstad'a. Yazılacak çok şeyler vardı, ama ihmal ettik işte. Hatırladıklarım bunlar.

MEHMET KAYALAR AĞABEYİN DERSİNİ HİÇ UNUTAMAM

1954'de Mamak Muhabere Okuluna asker olarak gittim. Sonra, Sarıkamış'a dağıtım oldu. Oradan Diyarbakır'a çavuş kursuna üç arkadaş olarak gönderdiler bizi. Diyarbakır'da Mehmet Kayalar ağabeyi gördüm. Onun derslerine gidiyorduk. Kolordu camisi vardı, oranın imamı, vaizi, bir de müezzini vardı, üç vazifeli. Ben orada zaman zaman Kur'an okuyordum. O zaman Beşinci Şuâ yoktu, daha kitaplar yoktu. Onların terhisı yakındı, hemen bize Beşinci Şuâ'yı, Hücumat-ı Sitte'yi Osmanlıca yazıp temin ettiler. Sonra Kayalar ağabeyi toplantısına gittim, ortaya bir sandık kitap geldi. Herkesin gözü o sandığa dikilmişti. Toplantıda olanların ekserisi subaydı. Şuradan bir tane de bana çıksa, diyordum. O camiden olanlardan birisi "Hafız kardeşi unutma abi" dedi. "Yok, yok unutmuyorum hafız kardeşi" dedi. Ben bir tek kitap beklerden her çeşidinden bana birer tane verdi. Sevincimden ayaklarım yerden kesildi. Kayalar ağabeyi dersine gittiğimizde perde arkasından hafif kalem sesleri gelirdi. Sonra ağabeylerden işittik ki, çocukları, hanımı risale yazarlarmış.

Kayalar ağabey çok cevval, cesur, kahraman, bir insandı. Onun yaptığı derslerin hiç birini ben ömrüm boyunca unutamadım. Çok güzel ders yapardı, hem de nasıl güzel... Öyle güzel ders yapardı ki kalbimize nakşedilirdi okunanlar. Sonra tekrar Sarıkamış'a birlliğime geldim.

ASKERDE BAYRAM NAMAZI HUTBESİNİ RİSALE-İ NUR'DAN OKUDUM

Sarıkamış'ta muhabere bölüğünde, 35-40 kişi devamlı olarak cemaatle namaz kılardık. Bayram namazında Sarıkamış'ın dağlarına varıncaya kadar mahşerî bir cemaat doldurmuştu camiyi. Biz hutbe okuduk. "Dünya madem fanidir, hem madem ömür kısadır. Hem madem hayat-ı ebediye burada kazanılacaktır. Hem madem dünyevî dostlar ve rütbelere kabir kapısına kadardır. Hem madem ne iyilik ve ne fenalık cezasız kalmayacaktır..." Şekline Risale-i Nur'dan hazırlamış olduğum hutbeyi okumuştum orada. Cemaat çok büyük bir heyecan içerisinde dinliyordu. Subaylar, askerler, yüksek rütbeliler de vardı. Sarıkamış'ta, askerliği, unutulmaz bir cennet hayatı gibi, terhis oluncaya kadar böyle geçirdik.

Ben Bergama'da daha evvel görev yaptığım için bizim bölük kumandanına "Abdullah Tekin'i istiyoruz" diye telgraf geldi. Terhisime on gün vardı. Bölük Kumandanı: "Sen git, biz senin terhisini arkadan göndeririz" dedi. Sene 1956.

ÜSTAD BANA YENİ HARFLERLE BASTIRILAN SÖZLER'İ GÖSTERDİ

Askerliğim 1956'da bitince, büyük bir şevk ve aşk içerisinde Üstad'ı ziyaret için doğru Isparta'ya gittim. Rüşdü Çakın ağabeyin adresi vardı bende. Onun boyacı dükkânı vardı, oraya vardım. Rüşdü Çakın ağabey saatlerce konuştu. Ben isterdim ki hiç yanından kalkmayayım. Nasıl hoşlanıyordum konuşmalarından tarif edemem, yanından kalkmak istemezdim hiç. Risalelerden ve Üstad'dan anlatıyordu hep.

Rüşdü ağabey: "Sabah namazından sonra, Üstad, Arapça İşârat-ül İ'caz'dan bize ders veriyor, tam öğle vaktine kadar bu ders devam ediyordu" dedi. Üstad'ın anlattıklarını bana anlatıyordu. Rüşdü Çakın ağabey, şunu da söyledi: "Sabah namazından sonra Üstad'ımız İşârat-ül İ'caz'dan bize ders yaparken, biz hiç durmadan ağırdık. Göz damarlarımız şimdi kurudu, o yaş nereden gelirdi bilemezdik. Tam öğle vaktine kadar ders devam ederdi" dedi. İzahlı ders yaparmış Üstad.

O tarihlerde, önümüze bir adam düşecek de bizi götürecekti; bu mümkün değildi, çok sıkı kontrol vardı. Üstad'ın kapısının önünde bir jip dolusu polis orada duruyormuş. Rüşdü abi bana, Ulu Caminin altından git diye evi tarif etti. Yolda baktım, başında bere, elinde bir sepet, uzun boylu birisi... Başını bir kaldırdı, epeyce mesafe vardı aramızda, yanıma geldi, hiç bakmadan bana, konuşmadan, sokağı dön kapısını çal dedi. Bu abinin Tâhirî Mutlu olduğunu sonradan öğrendim.

Kapıyı çaldım. Ceylan ağabey çıktı, bunu da sonradan öğrendim. "Nerden geliyorsun?" dedi "Diyarbakir, Kayalar ağabeyin ordan" dedim. "Peki, kardeşim soralım" dedi. Üstad'a sormuşlar, bizi içeriye aldılar. Üstad şimdiki karyolanın üzerinde yatıyordu. Ama sesi çıkmıyordu. Ben kapıdan ayağımı içeri atarken eliyle şöyle gel işareti yaptı. Hemen vardım elini öptüm, O da benim başımı eğdi, gözlerimden, alımdan öptü. "Hafız mısın?" dedi. "Hafızım" dedim. "Talebelerimize Risale-i Nur'u göstereceksiniz, onlara okuyacaksınız" dedi. Ama sesi çıkmıyordu, Ceylan ağabey onun dudaklarının kıpırdamasından bize naklediyordu. Sonra Ankara baskısı büyük Sözler'i, Said Özdemir ve Atıf Ural'ın yeni harflerle bastıkları Sözler kitabını "gördün mü?" diye bana uzattılar. Onların isimleri vardı ilk sayfada. Sözler'i aldım öptüm. Koydum oraya. Herhalde yarım saat kadar kaldım yanında, diğer ağabeyler de vardı orada. Çok heyecanlı olduğumdan etrafa bakamadım, sadece Ceylan ve Zübeyir ağabeyi hatırlıyorum şimdi.

Sonra beni bir terzi dükkânına götürdüler, orada Mehmet Çalışkan varmış, bizi tanıştırdılar. Bana bir mektup ve eserlerden verdiler. "Kitapları Konya'da Mehmet Parlayan'a vereceksin" dediler. Komiser emeklisiydi, yorgancılık yapıyordu. Mektubu da, "Rifat Filizer'e vereceksin" dediler. O zaman otobüs yoktu, ben trenle gelecektim. Erserleri, mektubu aldım doğru istasyona geldim. Trene bindim, tren hareket edeceği an, Ceylan ağabeyi karşıda gördüm. Beni ileriden takip ediyormuş. Yani herhangi bir şeye maruz kalır mı, başına bir iş gelir mi diye takip ediyormuş. Tren hareket edeceği an ellerini kaldırdı, selamladı. Isparta'dan bu şekilde ayrıldım. Konya'ya vardığımda emanetleri söylenen yerlere verdim. Rifat ağabey mektubu okuyunca çok içerlendi, gözleri dolmuştu, uzun uzun baktı, çok duygulandığını söyledi. Rifat Filizer Zübeyir ağabeye vesile olan ağabeydir.

ÜSTAD'IN KONYA'YA GELİŞİ

Bediüzzaman Hazretleri "Konya'da dersane açın geleceğim" diye haber göndermişti. Konya bayram içerisindeydi. Kapı Camisinin yanında bir dersane tutuldu. Herhalde 1959 senesinde olacak. Üstad Hazretleri geldi, dersaneye girdi, birkaç dakika oturdu, hemen çıktı. Sonra Mustafa Kırıkçı ağabeyin evine gitti. Orada iki saat kadar istirahat etti. Mustafa kırıkçı abi, ne kadar fikri varsa hepsini Üstad'la konuşur, nakledirdi. Üstad "arabayı hazırlayın gideceğiz" deyince "Üstad'ım sen bize bunca zamandır 'Konya'da dersane açın Konya'ya geleceğim, orda kalacağım diyordun, şimdi gideceğim diyorsun?" "Emir öyle kardeşim" dedi Üstad. Biz hep etrafındaydık. Konya'dan ayrıldı.

Üstad'ın Mevlana Hazretlerine ziyareti sırasında da oradaydım ben. Hatta polisler mani oluyordu. O kalabalıkta, Mustafa Kırıkçı abi, Üstad'la görüşmek için elini herhalde şöyle kaldırdı, bunu tam göremedim, bir polis, yüzü yukarı düşmüştü.

Bir daha Bediüzzaman Hazretlerini göremedim. Vefat ettiğinde cenazesine de gidemedim. Çünkü Ereğli'de hatimle teravîh kıldırıyordum o sırada, cemaati bırakıp gidemedim. Ama gitmediğimden dolayı hala içimden bir yangın var.

Merhum Mustafa Kırkçı Konya’da Bediüzzaman hazretlerini evinde misafir etmiştir. Daha sonra Abdullah Tekin ile beraber “Bediüzzaman, Bedi-ül Beyan ve Nur” dergilerini çıkarmıştır.

KONYA’DA “BEDİÜZZAMAN”, “BEDİ-ÜL BEYAN”, “NUR” MECMUALARI

Mustafa Kırkçı ile Konya’da “Bediüzzaman” isminde bir mecmua çıkardığımızı söylemiştim. Bu çok maceralı olmuştu. Şöyle anlatayım:

Sene 1963. Birinci sayı çıktı. Polisler bize bir yazıyla geldiler. “Ben Bediüzzaman’ın neseben kardeşiyim, benim iznim olmadan eserler bastırılmaz” şeklinde bir yazı. Altında da Üstadın kardeşi Abdülmecid ağabeyin imzası. Mecmuaları müsadere ettiler. Aslında Abdülmecid ağabey müsaade etmemiş değil, onun elinden tehditle böyle bir yazı alıp, imza attırmışlar. Emniyet maksatlı olarak alıyor imzayı.

Abdülmecid ağabey böyle ellerini göğsüne bağlayarak bize: “Kardeşlerim kusura bakmayın, suya düştük yılana yapıştık, beni mecbur ettiler” dedi. Mustafa Kırış “Abi sen müsterih ol, bunların hepsinde bir hikmet vardır” dedi, teselli etti. Abdülmecid ağabey o anda Konya İlahiyatta Arapça öğretmeni idi. Onu tehdit edip, seni filan yere tayin ederiz, diye almışlar imzayı. Abdülmecid ağabeyin oğlu ahlak komiseri merhum Suat abiye de aynı şekilde, seni filan yere tayin ederiz diye ondan da tehditle imza almışlar.

Mesele sorgu hâkimine geldi. Sorgu hâkiminin elleri titriyordu. Mutsa Kırkçı abi dedi ki: “Hâkim bey niye elleriniz titriyor?” “Kardeşim ben bu yaştan sonra hamallık mı yapayım? Beni tehdit ediyorlar,

illa aleyhte karar vereceksin diyorlar” dedi. Hâkim müspet bir adamdı. Sonra şimdiki Konya Valiliğinin olduğu yerde mahkeme edildi. Ağır Ceza Reisine dosya verildiğinde, dosyaya baktı, baktı “Ben bu eserleri inceden inceye tetkik ve tahkik etmişim, kararımı vermişim, şimdi tekrar mahkemeyi meşgul etmenin ne manası var?” diye mübaşirin üzerine dosyayı attı. Tık naz, kısa boylu, çok dirayetli bir hâkimdi. O gün, Konya Valiliğinde iğne atsan yere düşmeyecek derecede, her taraftan ağabeyler gelmişti. Ahmed Feyzi ağabey filan konuşma yaptılar. Avukatımız Bekir Berk ağabeydi. Ondan sonra o mecmuaya serbestiye verdiler.

Sonra Mecmuanın ismi değişti; “Bediüzzaman” mecmuası yerine, “Bedi-ül Beyan” oldu. Fakat aynı baskınlar yine devam etti. Yine birbiri arkasına mahkemeler oldu.

Bu sefer “Nur” ismini aldı mecmua. 22. sayıya kadar “Nur Mecmuası” olarak neşredildi. Biz o mecmuada gece-gündüz durmadan çalışıyorduk. Ziya bey vardı, matbaacı, çok halim selim bir kardeşti. Allah rahmetler eylesin. Mecmuaları dışarıya çıkarırken, bunların eline geçerse yine körü körüne götürürler alırlar diye, arabaların üzerinde götürüyorduk mecmuaları. Bir kardeşin bahçe evine bıraktıkları mecmuaları.

Mahmut Babadağ¹ diye bir komiser vardı, tanınmış bir adamdı, ama sert bir adamdı. Bizi karakola götürdü. Biz tevîl yoluyla bir şeyler söylemeye çalıştık, serbest bıraktılar matbaaya geldik. Babadağ bizi

¹ Garip, çok garip bir tecelli ki, Abdullah Tekin hocamızın bahsettiği bu komiserin yani Mahmut Babadağlı’nın adı, Abdullah hocafendinin yeğeni Rahmi Erdem’in Van hizmetlerini anlattığı hatıralarda da geçiyor. Şöyle diyor Rahmi Erdem: “Hadiseyi tertipleyen ve tezgâhlayan Komiser Mahmut Babadağlı idi. Bu zat Konya’da yıllarca Nur talebelerine kan kusturmuş, bu davanın amansız bir düşmanıydı. Konya’da âdil ve hakperest Ağır Ceza Reisi Cevdet Can ve arkadaşlarının verdiği beraat kararıyla muradına erememiş ve oradan Van’a sürgün

tekrar karakola götürdü, aynı şekilde biz tekrar matbaaya geldik. Sonunda komiser: “Bu Abdullah hoca yular taktı boynuma, getirdi, götürdü beni” filan dedi. “Bu olsa olsa Cevşen!’in kerametidir, biz de bir şey yok” dedim. Bu safha böyle oldu. 22 sayı Nur Mecmuası olarak devam etti. En sonunda, Mustafa kırkçı ağabeye, yazı işleri müdürü olarak iki sene, on ay ceza verdiler. Kırkçı ağabey emniyetteki tanıdıkların tavsiyesiyle bir müddet ortadan kayboldu. Ama sonra bir affa uğradı, bir gün bile yatmadı.

Karakollarda çok sorguya çekildik. Emniyete götürürler, birkaç saat tutup bırakırlardı. Bir gün hâkim “bu milleti siz mi kurtaracaksınız?” gibi sert bir ifade kullandı. Ben de orada sert bir söz söyledim. Benim tevkifimi yazmış. Ereğli’de tanınmış avukatlar vardı, hemen onlar devreye girdi, serbest bırakıldık. Hapse girmedim, ama karakollara çok gidip geldik, dosyamız çok kabarıktı. Eve baskın ve aramalar ise defalarca oldu.

Mustafa Kırkçı ve Abdullah Tekin’in Konya’da çıkardığı “Bediüzzaman, Nur, Bediülbeyan”

MEHMET FEYZİ: HİRİSTİYANLAR ÜMMET-İ DAVETİYEDENDİR

Kastamonu’da bulunan Mehmet Feyzi Efendiyi ziyarete gittim. Konya’da Mustafa kırkçı ile çıkardığımız “Nur” mecmualarından da götürmüştüm. Dergiye baktı, çok sevindi, “Allah’ım şükürler olsun sana, dairemizi, nurlarımızı genişlettin” dedi. Çok sevinerek baktı dergiye. Feyzi Efendi önce bir âyet, bir hadis okuyor, ondan sonra Risale-i Nur’dan izahlar veriyordu.

O zaman, ilk defa Ay’a ayak basıldı diye gazeteler havadisler yazıyordu. Mehmet Feyzi Efendi bu vesileyle dedi ki: “Ümmet iki kısımdır kardeşlerim; Ümmet-i İcabe, Ümmet-i Davetiye. Hıristiyanlar Ümmet-i Davetiyedendir. Günün birinde onlar da İslamiyet’i kabül edecekler. Dairemiz geniştir, daraltmayın.” Böyle söyledi Feyzi Efendi.

ZÜBEYİR AĞABEYİN İSTEDİĞİ DUANIN ŞEKLİ

Zübeyir ağabeyle beraber kaldığımız zamanlar çok oldu. İstanbul Kirazlımescid’de Zübeyir ağabeyi ziyarete de giderdik. Bir gün “Kardeşlerim bana dua edin” dedi. “Nasıl dua edelim ağabey?” dediğimde, istediği duayı şöyle okudu bize:

“Yâ Rabbi! Zübeyir’i azamî ihlâs, azamî sadakat, azamî fedakârlık, azamî metanet, azamî ciddiyet, azamî gayret, azamî sebat, azamî iktisatta daim eyle; riyadan, ucb’tan, şöretperestlikten, hodfuruşluktan, fahirden, gururdan, tasannudan, tekellüften, her türlü kötü hasletlerden âli kıl” dedikten sonra, “bana öyle dua edin kardeşim” dedi. Zübeyir ağabey: “Günde yirmi sayfa okusak, bir senede külliyyatı bitirmiş oluruz” derdi.

Zübeyir ağabeyin derslerini çok dinledik. Yanında sekiz yaşlarında bir çocuk vardı. Hayret, kırk yaşına bir adammış gibi hareket ederdi o çocuk. Soru sorulduğunda, öyle cevaplar verirdi ki... O yaştaki bir çocuğu nasıl böyle yetiştirmiş diye hayret ederdik biz...

RAHMİ ERDEM YEĞENİMDİR

edilmişti. Hâlbuki böyle vatandaşına zulmeden zalimlerin cezası sürgün değil, başka türlü olmalıydı. Konya’dan Van’a göndermek, “zulmüne orada devam et” demektir. Bu yanlış ve çarpık bir devlet politikasıydı.”

Rahmi Erdem benim yeğenim olur. Rahmi, Adana'da Ziraat Okulunda okuyordu. Büyük Sözler kitabını Rahmi'ye gönderdim. Zaman zaman Ereğli'ye geliyordu, konuşuyorduk. Sorular soruyor, ben de anlatıyordum. Bazı mevzuları hazmedemezdi, onun için sinirleniyordum ben. O zaman bana "Dayı sen bana kızyorsun ama ilkokuldan itibaren bize, sizin hakikat olarak anlattığınız şeyler batıl, batıl dedikleriniz de hakikat olarak telkin edildi. Onun için sen bize kızma" diyordu.

Ben bazen dayanamaz uyurdum, o okumaya devam eder, beni uyandırır "dayı, nasıl yatabilirsin, nasıl uyuyabilirsin, şu hakikatlere bak..." der bu sefer o bize bahisler okumaya başlardı. Hem de çok büyük bir şevkle okurdu. Rahmi Risale-i Nur'a böyle girdi. Bazen Bursa'ya gidip yanında kalıyorum. Haftanın altı günü alıp götürüyorlar derslere. (Rahmi Erdem'in çok önemli hizmet hatıraları, Ağabeyler Anlatıyor-4 kitabından okunabilir. Ö. Özcan)